Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 136 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat F. AKYAZI**
Reinpadstraat 15/BUS 2
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 januari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 4 maart 2025 met refertenummer 126019.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 31 juli 2024 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 28 januari 2025 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 januari 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31/07/2024 werd ingediend door:

Naam: U.
Voornaam: A.
Nationaliteit: Turkije
Geboortedatum: (…) 1988
Geboorteplaats: (…)
Identificatienummer in het Rijksregister: (…)
Verblijvende te (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw B. V. (RR (…)) met de Belgische nationaliteit in toepassing van 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg (…) 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;
Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en
2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.'

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene voor onderhavige aanvraag volgende bewijzen voor:

- *Attest van bij ABVV op naam van B. V. ((…)) dd 28/10/2024 dat zij voor de maanden 2/2024 tot 9/2024 werkloosheidsuitreiking heeft ontvangen.*
- *FOD Financiën: aanslagbiljet inkomsten 2023 aanslagjaar 2024 dd 15/10/2024*
- *FOD Financiën: aanslagbiljet inkomsten 2022 aanslagjaar 2023 dd 18/08/2023*
- *Loonfiche n° 281.10 Inkomsten 2023 dd 21/02/2024 (Sociaal Fonds voor uitzendkrachten)*
- *Fiche n° 281.12 Vervangingsinkomen: Inkomsten 2023 dd 15/02/2024 (Solidaris Brabant)*
- *Loonfiche n° 281.10 Inkomsten 2023 dd 22/02/2024 ((…) NV datum van vertrek dd 10/02/2023)*
- *Loonfiche n° 281.10 Inkomsten 2023 dd 02/02/2024 (BV (…) datum van vertrek dd 13/12/2023)*
- *Brief van Solidaris dd 9/10/2024 dat ze het notificatieformulier voor de bariatrische ingreep van 25/11/2024 goed ontvangen hebben. Deze werd goedgekeurd en zal vergoed worden voor zover u in regel is met de verplichte verzekering.*

Op basis van de aanslagbiljetten en de fiscale fiches van 2023 en 2024 van de Belgische referentiepersoon kan er niet toe besloten worden of de bestaansmiddelenvereiste is voldaan. De aanslagbiljetten/fiscale fiches geven namelijk enkel zicht op de bestaansmiddelen die de referentiepersoon in 2022 en 2023 heeft verworven. Het zijn een bewijsstukken om de bestaansmiddelen in het verleden aan te tonen. De bestaansmiddelen verworven in 2022 en 2023 zeggen niks over de actuele situatie van de referent m.b.t. haar bestaansmiddelen.

Uit de recentste bewijsstukken blijkt dat de Belgische referentiepersoon over bestaansmiddelen uit werkloosheidsuitkering beschikt. Zoals artikel 40ter voorschrijft kan een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking worden genomen voor zover de referent actief werkzoekende is. Daarvan werd echter geen enkel bewijs voorgelegd. De werkloosheidsuitkering kan dan ook niet in aanmerking worden genomen. Uit niets blijkt dat de referentiepersoon heden actief werkzoekende is, noch dat zij omwille van de een of andere reden vrijgesteld zou zijn van deze zoektocht. De werkloosheidsuitkering kan aldus niet in aanmerking worden genomen.

Gezien de brief van Solidaris dd. 9.10.2024 is het mogelijk dat mevrouw op 25.11.2024 een medische ingreep heeft ondergaan waardoor ze intussen arbeidsongeschikt is. In hoeverre zij heden begunstigde zou

zijn van arbeidsongeschiktheidsuitkering en ter waarde van hoeveel werd echter niet toegevoegd aan het dossier. Voor zover de bestaansmiddelen veranderen, voorafgaandelijk aan het nemen van de beslissing, is het aan betrokkene/de referent het dossier te actualiseren. Dit is hier tot op zekere hoogte wel gebeurd, gezien het attest van Solidaris werd voorgelegd. Echter dit attest bevat geen gegevens betreffende de mogelijke bestaansmiddelen.

De bestaansmiddelenvoorwaarde van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is aldus niet voldaan.

Een behoefteanalyse zoals voorzien in art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 niet van toepassing. Er werd niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de Belgische referent ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen en/of als de ingreep is doorgegaan achterhaald zijn.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in feite en in rechte aanvaardbaar zijn.
De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Er is sprake van een schending van art.3 van de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht .
In de beslissing van verwerende partij zijn er tegenstrijdigheden.

Enerzijds stelt verwerende partij dat uit de actuele bestaansmiddelen blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt en deze niet in aanmerking kan worden genomen gezien de referentiepersoon niet zou aantonen vrijgesteld te zijn van de zoektocht naar werk en anderzijds stelt ze dat uit de stukken van Solidaris blijkt dat de referentiepersoon zal vallen op een arbeidsongeschiktheidsuitkering gezien haar voorziene medische ingreep op 25/11/2024.

Er blijkt duidelijk uit het attest van Solidaris dat er voor de referentiepersoon een operatie is gepland op 25/11/2024 waardoor ze arbeidsongeschiktheidsuitkeringen zal ontvangen.

Hieruit kan logisch worden afgeleid dat de referentiepersoon vrijgesteld is van het zoeken naar werk gezien haar medische situatie.

Hiernaast stelt verwerende partij dat uit het dossier niet blijkt hoeveel arbeidsongeschiktheidsuitkering de referentiepersoon zal ontvangen.

Op het moment van de aanvraag in juli 2024 ontving de referentiepersoon nog steeds een werkloosheidsuitkering en een medische ingreep was reeds gepland op 25/11/'24.

De arbeidsongeschiktheidsuitkering wordt berekend aan de hand van de uitkeringen die de referentiepersoon als laatst ontving.

De werkloosheidsuitkering die de referentiepersoon ontving in augustus 2024 bedroeg € 1.677, 78 (voor 26 dagen).

Verwerende partij had dan ook moeten weten dat de arbeidsongeschiktheidsuitkering sowieso onder het bedrag van € 2.089, 55 (120 % van het leefloon) ging liggen.

Verzoeker brengt alle bewijsstukken bij m.b.t. de inkomsten van de referentiepersoon vanaf het jaar 2022 tot minstens juli 2024 (de datum van aanvraag) en zelfs tot 2 maanden erna.

De inkomsten hebben betrekking op een periode van ongeveer 3 jaar wat de regelmatigheid en stabiliteit van de inkomsten van de referentiepersoon bewijst.

Verwerende partij stelt dat de bestaansmiddelen in 2022 en 2023 niks zeggen over de actuele situatie van de referent m.b.t. haar bestaansmiddelen.

Nochtans is een bewijs van vroegere tewerkstelling of bestaansmiddelen van belang om te kunnen vaststellen of de bestaansmiddelen al dan niet regelmatig en stabiel zijn.

De echtgenote van verzoeker werkte als boekhoudster in een accountantskantoor en ontving een maandelijks nettoloon van € 2.240. (stuk 2)

Bovendien heeft verzoeker het dossier wel geactualiseerd door 2 maanden na de aanvraag van de gezinshereniging de stukken i.v.m. de arbeidsongeschiktheidsuitkering die de referentiepersoon zal ontvangen bij te brengen.

Verwerende betwist niet dat de stukken werden geactualiseerd door verzoeker, doch stelt dat het attest van het ziekenfonds geen gegevens bevat betreffende de mogelijke bestaansmiddelen.

Er werd een attest van Solidaris bijgebracht waarin werd bevestigd dat mevrouw B. arbeidsongeschiktheidsuitkering zal ontvangen.

Natuurlijk dienen hiervoor eerst bepaalde documenten in orde te worden gebracht bij het ziekenfonds en het kan een tijdje duren voordat de betalingen worden gedaan aan de referentiepersoon.

Gezien de betalingen door Solidaris nog niet gebeurden, was het niet mogelijk om betalingsbewijzen bij te brengen.

Verwerende partij heeft hiermee geen rekening gehouden.
Ondertussen ontvangt de echtgenote van verzoeker een arbeidsongeschiktheidsuitkering ten bedrage van € 1.566, 54/maand. (stuk 6)

Verzoeker brengt eveneens het attest van Solidaris bij gedateerd op 15/02/2025 waarin wordt verklaard dat mevrouw B. meer dan 66 % arbeidsongeschikt erkend was van 25/11/2024 tot 25/02/2025. (stuk 5)

Behoeftenanalyse – schending art. 42§1 Vreemdelingenwet

Overeenkomstig art. 42§1, 2e lid van de Vreemdelingenwet dient een 'behoeftenanalyse' te gebeuren in het geval uit het dossier blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon lager zijn dan het referentiebedrag.

In casu is dat het geval zelfs als nog niet blijkt hoeveel arbeidsongeschiktheidsuitkering per maand de referentiepersoon ontvangt. Deze zal alleszins lager liggen dan de laatste maandelijkse uitkering van de referentiepersoon, zijnde € 1.677, 78 aan werkloosheidsuitkering.

Er zou volgens verwerende partij niet vastgesteld zijn dat de bestaansmiddelen van de Belgische referent ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen en/of als de ingreep is doorgegaan achterhaald zijn.

Ten onrechte heeft verwerende partij gesteld dat een behoeftenanalyse niet dient te worden uitgevoerd met onder andere als reden dat de toereikendheid van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet kan worden achterhaald.

Zelfs indien men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan minstens 120 % van het leefloon, dan nog mag verwerende partij de aanvraag niet automatisch afwijzen zonder een behoeftenanalyse te maken van het gezin op basis waarvan ze bepalen welke bestaansmiddelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Verwerende partij kon op zijn minst bijkomende inlichtingen opvragen met het oog op een gedetailleerde behoeftenanalyse gelet ook op de specifieke situatie van de referentiepersoon.

Bovendien werkt verzoeker ook al een tijdje en draagt hij bij tot het gezinsinkomen. (stuk 7 + stuk 8)

Verzoeker betaalt maandelijks de huur van € 895 alsook de kosten van nutsvoorzieningen. (stuk 9)

Bij een behoeftenanalyse kan eveneens hiermee rekening worden gehouden.

De motivering van verwerende partij is niet redelijk.

Door op dergelijke wijze te werk te gaan dient vastgesteld dat verwerende partij op manifest onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen.

Dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

(RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; Rvs 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

(Rvv nr. 80.585 van 2 mei 2012)

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn.
(Rvs 2 oktober 2000 nr. 89982; Rvs 6 december 2001 nr. 101544)

Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid.

Verwerende partij schendt door deze onzorgvuldige motivering het zorgvuldigheidsbeginsel en haar beslissing is dan ook niet redelijk te verantwoorden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met toepassing van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker de gezinshereniging heeft gevraagd met zijn Belgische echtgenote en dat hij in dat geval moet aantonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder oordeelt dat aan deze voorwaarde niet is voldaan. De documenten die werden voorgelegd met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon in 2022 en 2023 tonen enkel de bestaansmiddelen van de referentiepersoon in het verleden aan zonder dat hieruit de actuele bestaansmiddelen blijken. De werkloosheidsuitkering die de referentiepersoon heeft ontvangen van februari tot september 2024 kan niet in aanmerking worden genomen bij gebrek aan bewijs dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk. Ten slotte motiveert verweerder dat voor zover uit de brief van Solidaris kan worden afgeleid dat de referentiepersoon op heden een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt, uit niets blijkt hoeveel deze uitkering precies bedraagt zodat niet kan worden achterhaald wat de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn. In dat geval is een behoefteanalyse dan ook overbodig, zo stelt verweerder.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen wordt vooreerst onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

[…]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;"

Uit deze bepaling volgt dat verzoeker, als echtgenoot van een Belgische onderdaan, een recht op gezinshereniging opent wanneer hij onder meer aantoont dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het bepalen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, moet rekening worden gehouden met de aard en de regelmaat ervan. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt eveneens uitdrukkelijk dat een werkloosheidsuitkering slechts in aanmerking kan worden genomen indien is bewezen dat de Belg actief werk zoekt.

In casu heeft verzoeker ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon de volgende bewijzen neergelegd:

- Een attest van het ABVV waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode februari 2024 – september 2024 een werkloosheidsuitkering heeft ontvangen;
- Aanslagbiljetten voor de inkomstenjaren 2022 en 2023;
- Loonfiches nr. 281.10 van 2, 21 en 22 februari 2024;
- Fiche nr. 281.12 inzake een vervangingsinkomen van 15 februari 2024;
- Een brief van Solidaris van 9 oktober 2024 waaruit blijkt dat ze de notificatie van de geplande bariatrische ingreep van 25 november 2024 goed hebben ontvangen.

In de bestreden beslissing wordt omstandig gemotiveerd waarom deze bewijsstukken geen zicht geven op de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon:

"*Op basis van de aanslagbiljetten en de fiscale fiches van 2023 en 2024 van de Belgische referentiepersoon kan er niet toe besloten worden of de bestaansmiddelenvereiste is voldaan. De aanslagbiljetten/fiscale fiches geven namelijk enkel zicht op de bestaansmiddelen die de referentiepersoon in 2022 en 2023 heeft verworven. Het zijn een bewijsstukken om de bestaansmiddelen in het verleden aan te tonen. De bestaansmiddelen verworven in 2022 en 2023 zeggen niks over de actuele situatie van de referent m.b.t. haar bestaansmiddelen.*
Uit de recentste bewijsstukken blijkt dat de Belgische referentiepersoon over bestaansmiddelen uit werkloosheidsuitkering beschikt. Zoals artikel 40ter voorschrijft kan een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking worden genomen voor zover de referent actief werkzoekende is. Daarvan werd echter geen enkel bewijs voorgelegd. De werkloosheidsuitkering kan dan ook niet in aanmerking worden genomen. Uit niets blijkt dat de referentiepersoon heden actief werkzoekende is, noch dat zij omwille van de een of andere reden vrijgesteld zou zijn van deze zoektocht. De werkloosheidsuitkering kan aldus niet in aanmerking worden genomen.
Gezien de brief van Solidaris dd. 9.10.2024 is het mogelijk dat mevrouw op 25.11.2024 een medische ingreep heeft ondergaan waardoor ze intussen arbeidsongeschikt is. In hoeverre zij heden begunstigde zou zijn van arbeidsongeschiktheidsuitkering en ter waarde van hoeveel werd echter niet toegevoegd aan het dossier. Voor zover de bestaansmiddelen veranderen, voorafgaandelijk aan het nemen van de beslissing, is het aan betrokkene/de referent het dossier te actualiseren. Dit is hier tot op zekere hoogte wel gebeurd, gezien het attest van Solidaris werd voorgelegd. Echter dit attest bevat geen gegevens betreffende de mogelijke bestaansmiddelen."

Verzoeker meent dat deze motivering tegenstrijdig is. Enerzijds stelt de bestreden beslissing dat de referentiepersoon op heden een werkloosheidsuitkering ontvangt, die niet in aanmerking kan worden genomen. Anderzijds stelt de bestreden beslissing dat de referentiepersoon een arbeidsongeschiktheidsuitkering zal ontvangen. Verzoeker verduidelijkt dat de referentiepersoon op 25 november 2024 een ingreep heeft ondergaan, waarna ze arbeidsongeschiktheidsuitkeringen heeft ontvangen. Gezien de medische situatie van de referentiepersoon, is ze dan ook vrijgesteld van het actief zoeken naar werk.

Het betoog van verzoeker berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, wordt er in de bestreden beslissing niet gemotiveerd dat de referentiepersoon zowel werkloos als arbeidsongeschikt is. Verweerder heeft enkel een beoordeling gemaakt van de bewijsstukken die verzoeker aan hem heeft bezorgd om de bestaansmiddelen van de referentiepersoon aan te tonen. Daaruit blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering heeft ontvangen in de periode februari 2024 – september 2024. Er blijkt niet dat ze op dat moment reeds arbeidsongeschikt was. Verweerder motiveert dan ook op goede gronden dat niet is aangetoond dat de referentiepersoon was vrijgesteld van het actief zoeken naar werk in die periode. Verzoeker betwist niet dat hij enig bewijs heeft bijgebracht waaruit blijkt dat de referentiepersoon, voorafgaand aan haar periode van arbeidsongeschiktheid, actief heeft gezocht naar een tewerkstelling. Bijgevolg kan de werkloosheidsuitkering die de referentiepersoon heeft ontvangen niet in aanmerking worden genomen bij het berekenen van de bestaansmiddelen. Immers bepaalt artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet dat de werkloosheidsuitkering alleen in aanmerking komt indien de Belg bewijst dat hij actief naar werk zoekt, quod non in casu.

Verder motiveert verweerder dat uit de brief van Solidaris mogelijk volgt dat de referentiepersoon op 25 november 2024 een medische ingreep heeft ondergaan waardoor ze intussen arbeidsongeschikt is. Echter blijkt niet in hoeverre ze op heden begunstigde zou zijn van een arbeidsongeschiktheidsuitkering en ter waarde van hoeveel. Dit motief is geenszins tegenstrijdig met de beoordeling die verweerder heeft gemaakt omtrent de werkloosheidsuitkeringen die de referentiepersoon heeft ontvangen.

Wat de situatie van arbeidsongeschiktheid van de referentiepersoon betreft, verduidelijkt verzoeker verder het volgende. Hij stelt dat de referentiepersoon inderdaad een medische ingreep heeft ondergaan op 25 november 2024. Dientengevolge was de referentiepersoon arbeidsongeschikt van 25 november 2024 tot 25 februari 2025. De arbeidsongeschiktheidsuitkering die ze heeft ontvangen, kon volgens verzoeker worden berekend aan de hand van de uitkeringen die de referentiepersoon als laatste heeft ontvangen. Hij wijst erop dat de werkloosheidsuitkering die de referentiepersoon in augustus 2024 ontving, 1677,78 euro bedroeg. Volgens verzoeker had verweerder dan ook moeten weten dat de arbeidsongeschiktheidsuitkering van de referentiepersoon sowieso onder het bedrag van 120% van het leefloon – namelijk 2089,55 euro – zou liggen. Hij voegt hieraan toe dat aangezien de betalingen van de arbeidsongeschiktheidsuitkering nog niet waren gebeurd, hij hiervan onmogelijk een bewijs kon bijbrengen. Verweerder had hiermee rekening moeten houden. Ter staving van de actuele arbeidsongeschiktheidsuitkering die de referentiepersoon ontvangt, brengt verzoeker in het kader van de huidige procedure een betalingsbewijs op de bankrekening van de referentiepersoon bij waaruit blijkt dat ze een bedrag van 1566,54 euro heeft ontvangen op 6 februari 2025. Hij brengt ook een attest van arbeidsongeschiktheid bij waaruit blijkt dat de referentiepersoon meer dan 66% arbeidsongeschikt werd verklaard van 25 november 2024 tot 25 februari 2025 en een getuigschrift van arbeidsongeschiktheid waaruit blijkt dat de arbeidsongeschiktheid werd verlengd van 25 februari 2025 tot 31 maart 2025.

Op basis van het administratief dossier stelt de Raad vast dat er op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen enkel en alleen een brief van Solidaris voorlag van 9 oktober 2024 waarin het volgende wordt gesteld:

"*Wij hebben het notificatieformulier voor de bariatrische ingreep van 25/11/2024 goed ontvangen. Deze werd goedgekeurd en zal vergoed worden voor zover u in de regel is met de verplichte verzekering*".

Zoals verweerder terecht motiveert in de bestreden beslissing, kan hieruit hoogstens worden afgeleid dat de referentiepersoon op 25 november 2024 een medische ingreep heeft ondergaan. Uit dit schrijven blijkt geenszins in hoeverre ze begunstigde zou zijn van een arbeidsongeschiktheidsuitkering en hoeveel deze dan zou bedragen. Verzoeker verliest uit het oog dat er bij de verblijfsaanvraag van 31 juli 2024, noch bij de actualisatie ervan op 6 november 2024, enig bewijs werd overgemaakt waaruit blijkt dat de referentiepersoon daadwerkelijk een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt of na haar ingreep zal ontvangen. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn bewering dat hij twee maanden na het indienen van zijn aanvraag "*de stukken i.v.m. de arbeidsongeschiktheidsuitkering die de referentiepersoon zal ontvangen*" zou hebben bijgebracht en dat hij een attest van Solidaris zou hebben bijgebracht waarin werd bevestigd dat de referentiepersoon een arbeidsongeschiktheidsuitkering zal ontvangen. Dergelijke stukken bevinden zich niet in het administratief dossier, noch brengt verzoeker enig bewijs bij waaruit blijkt dat hij deze stukken daadwerkelijk heeft overgemaakt aan verweerder. In het administratief dossier bevindt zich enkel een brief van Solidaris, waaruit

hoogstens volgt dat de referentiepersoon op 25 november 2024 een medische ingreep heeft ondergaan en dat deze ingreep door het ziekenfonds zal worden vergoed voor zover de referentiepersoon in regel is met de verplichte verzekering. Over enige arbeidsongeschiktheidsuitkering die de referentiepersoon naderhand zou ontvangen, wordt niet gesproken. Er bevindt zich evenmin enig ander bewijs in het administratief dossier dat aantoont dat de referentiepersoon een arbeidsongeschiktheidsuitkering heeft ontvangen na haar medische ingreep. De stukken die verzoeker voor het eerst in het kader van het huidige beroep bijbrengt – namelijk de attesten van arbeidsongeschiktheid en het betalingsbewijs van een arbeidsongeschiktheidsuitkering in februari 2025 – lagen niet voor op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen. Zulks is overigens onmogelijk aangezien deze documenten dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. Met deze stukken kan dan ook geen rekening worden gehouden nu de wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548). Verzoeker toont niet aan waarom hij geen bewijs van arbeidsongeschiktheid of enig bewijs van het ontvangen van een arbeidsongeschiktheidsuitkering kon voorleggen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de referentiepersoon sinds 25 november 2024 arbeidsongeschikt was verklaard terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 28 januari 2025.

Het betoog van verzoeker dat verweerder had kunnen weten dat de arbeidsongeschiktheidsuitkering van de referentiepersoon sowieso lager zou zijn dan 120% van het leefloon, is verder niet dienstig. Niet alleen blijkt uit de stukken die voorlagen op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen geenszins dat de referentiepersoon gerechtigd was op een arbeidsongeschiktheidsuitkering, er moet tevens op worden gewezen dat de bewijslast te dezen bij verzoeker zelf ligt. Zoals verweerder ook terecht aanvoert in zijn nota met opmerkingen, is het de plicht van verzoeker om alle nuttige elementen en bewijsstukken aan te brengen om aan te tonen dat hij aan alle wettelijke voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te verkrijgen. Het komt aan verzoeker zelf toe om met concrete gegevens aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen opdat hij tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden kan worden toegelaten. Het is geenszins de taak van verweerder om zelf nog verder onderzoek te verrichten en een berekening te maken van een hypothetische arbeidsongeschiktheidsuitkering die de referentiepersoon eventueel doch niet zeker zou kunnen ontvangen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat verweerder nog bijkomende inlichtingen had moeten opvragen.

Vervolgens laat verzoeker gelden dat er alsnog rekening moest worden gehouden met de bewijsstukken die betrekking hebben op de inkomsten van de referentiepersoon in 2022 en 2023. Hij meent dat het bewijs van een vroegere tewerkstelling van belang is om te kunnen vaststellen of de bestaansmiddelen al dan niet regelmatig en stabiel zijn. De referentiepersoon was destijds werkzaam als boekhoudster en ontving een maandelijks nettoloon van 2240 euro.

Verzoeker slaagt er met dit betoog niet in afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Daarin wordt immers gemotiveerd dat de bewijsstukken die betrekking hebben op het inkomen dat de referentiepersoon in 2022 en 2023 verdiende, geen zicht bieden op de bestaansmiddelen die de referentiepersoon op heden genereert. Ze zeggen niks over de actuele situatie. De bestaansmiddelen die de referentiepersoon genereerde als boekhoudster zijn inmiddels achterhaald aangezien deze tewerkstelling niet meer actueel is. De referentiepersoon ontving vanaf februari 2024 immers een werkloosheidsuitkering. Verzoeker toont niet aan op welke wijze de inkomsten van de referentiepersoon in 2022 en 2023 kunnen aantonen dat zij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, namelijk januari 2025, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het betoog van verzoeker is niet dienstig.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij aanvoert dat verweerder alsnog een individuele behoefteanalyse had moeten maken, "*zelfs als nog niet blijkt hoeveel arbeidsongeschiktheidsuitkering per maand de referentiepersoon ontvangt*". Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt: *"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."*

Gelet op het ontbreken van enig bewijs van actuele stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van (oud) artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, diende verweerder niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van (oud) artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder diende in casu dan ook geen verdere behoefteanalyse te doen. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van de (actuele) stabiele, toereikende en

regelmatige bestaansmiddelen, dringt het onderzoek in toepassing van (oud) artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet op.

Waar verzoeker ten slotte nog aanvoert dat hij zelf bijdraagt tot het gezinsinkomen en een arbeidsovereenkomst, loonbrieven en betalingsbewijzen van de huur en bepaalde nutsvoorzieningen in zijn naam aan het verzoekschrift toevoegt, kan de Raad alleen vaststellen dat deze bewijzen niet eerder aan verweerder werden voorgelegd. Deze lagen niet voor op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen waardoor verweerder er geen rekening mee kon houden. Indien verzoeker van oordeel is dat met zijn eigen inkomsten eveneens rekening moet worden gehouden, staat het hem alsnog vrij een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde diensten.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat er geen bewijzen voorliggen van actuele, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon zodat niet is aangetoond dat de referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen in de zin van (oud) artikel 40ter van de Vreemdelingenwet beschikt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het materiële motiveringsbeginsel in het licht van deze bepaling blijkt dan ook niet.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. MOONEN